

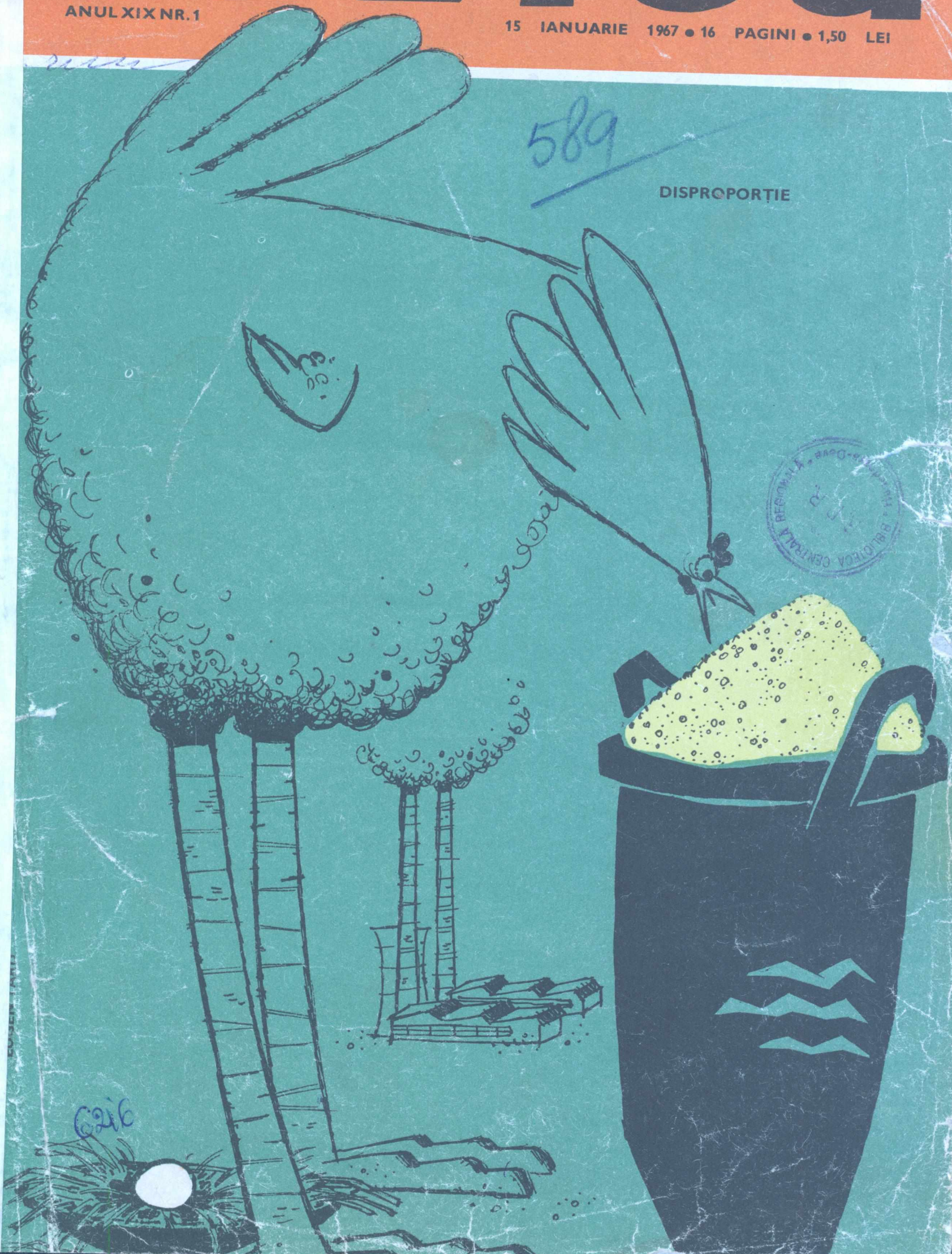
urzica

ANUL XIX NR. 1

15 IANUARIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

589

DISPROPORTIE

6216

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din «Insemnările unei vaci»

● Toți oamenii, încep prin a fi papă-lapte.

● Ia pune-mi, la gît, în loc de clopot, un radio cu tranzistor și o să vezi că, în loc de lapte, mulgi muzică ușoară.

● Cel mai frumos peisaj din lume, este izlazul.

● Se spune, în batjocură, că — vițelul — ar fi de neam prost, fiindcă — tată-său e bou și mamă-sa — vacă. Dar de ce în batjocură?

● Cînd vin de la pășune, parcă aș fi Dumitreasca, după ce a văzut «Sfîntul» la televizor.

● Cînd vreau să-mi îndulcesc gura, ling sare...

● Am văzut vaci care trag la jug. Dar, boi care să dea lapte, nu.

● De ce, pe listă, la restaurant, scrie că toate fripturile sînt de vacă și, niciuna, de bou?

● În fond, viața nu e decît o serie de șiștare cu lapte.

● «Vițelul de aur» e fîtat de oameni.

● Taurul: fost viitor bou.

● Vacile încălțate nu sînt rude cu noi.

● După ce hrănim oamenii toată viața, tot ei ne mîncîcă fripte.

● Am avut și noi, sînfîții noștri. Boul Apis și vaca indiană.

● Vacă ne-vacă, dar ne mîncîcă, omul, derivatele?

● Nu vorbiți de coarne, cînd sînt bărbați prinprejur.

● Niciodată nu mi-a făcut nimeni curte. Mi-am tras clopotele singură.

CIK DAMADIAN

Dus cu vorba...

COLIVIA CU STICLEȚI

POVESTITORUL DIN TREN

Ați observat cit de ușor și de pasionat se dedă lumea din tren la povestit? În loc să doarmă și să viseze, omul se așterne pe amintiri și uneori povestește atît de frumos, evocă intîmplările cu un talent atît de puternic, încît te întrebî dacă nu cumva poartă în buzunar un carnet de membru la Fondul literar. Dar el nici gînd de așa ceva. Literatura lui se manifestă oral, între două stații de cale ferată și de cele mai multe ori rămîne anonimă ca strigătura de la horă și ca doina vorbită din fluier.

Iată o proză, aproape kafkiană, auzită într-un tren de noapte, prin niște bîrăgane de smoală și cărbune:

— Un om avea un frate bolnav de ulcer la stomac. Suferă azi, suferă miine, într-o zi n-a mai putut și s-a hotărît să-l transporte la un spital mare din București. Zis și făcut. După o zi îl vizitează la spital și află că fratele său a dat ortul popii.

— Unde se află cadavrul? zise el.

— În morga spitalului.

Atunci, zise, amărît, foc:

— Vreau să-l iau, să-l duc acasă și să-l înmormîntez după datină.

— Nu se poate, zice un doctor, fiindcă mai întîi trebuie să-i facem autopsia.

— Nu-l mai tăiați, că tot degeaba este. Mai bine dați-mi-l așa.

— Imposibil.

Atunci omul a pîndit momentul potrivit și l-a furat pe frate-su din morgă, în timpul nopții. L-a aburcat într-o birjă și l-a dus la gară. A pus pe unul de i-a luat două bilete și hop cu mortu-n tren, într-un compartiment, uite-așa cum stăm noi acușica și povestim fără grijă. Da-n compartiment acela mai era un călător care dormea cu pardesiul pe cap și care habar n-avea că în fața lui se află un om ce se călătorea spre rai. Mortul fusese așezat pe banchetă frumos, rezemat de spetează și frate-su îl sprijinea din cot ca să nu cadă.

Dar, la un moment dat, fratele mortului simți nevoia să meargă nițel pînă afară, vă rog să-mi scuzați expresia. În lipsa lui, mortul și-a pierdut echilibrul și, din cauza hurducăturilor, a căzut cu fruntea în pieptul omului care dormea pe bancheta din față. Acesta se trezește și zice:

— Ce-i bre? Ai băut un pahar mai mult? Și, zicînd asta, îl împinge. Mortul reveni la loc, dar după cîteva clipe iar a căzut cu bărbia în pieptul călătorului. Și iar întrebarea acestuia, supărată:

— Ce-i, nene, cu tine? Ești beat?

Și iar îl împinge. A treia oară, miniat, călătorul îi dă o palmă peste ceafă și mortul cade între banchete.

— Hai, zice călătorul, ridică-te, doar nu vrei să zici că te-am omorît dintr-o palmă.

Dar mortul, mort. Aprinde așa un chibrit, și-l vede galbăn, ca turta de ceară. Speriat, ce se gîndește el, trage geamul în jos și-l aruncă pe mort afară din tren, apoi se culcă iar, cu pardesiul pe cap, tremurînd de groază. Acu, ce să vezi, vine și frate-su; gătase ce-avuse el treabă și căuta compartimentul, dar nu-l mai găsea. Face el două ronduri în sus și-n jos pe coridor și, în sfîrșit, intră în compartiment, trezindu-l din somn pe cel cu pardesiul în cap.

— N-ați văzut ce-a făcut frate-meu?

— Care frate?

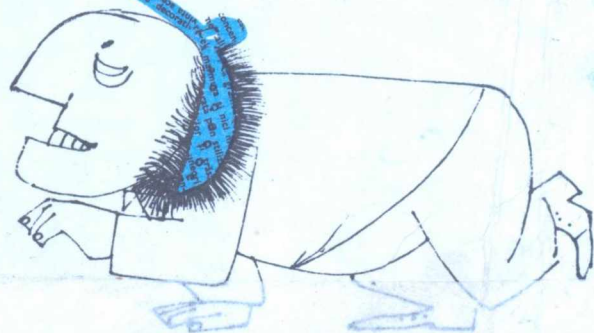
— Păi, nu era aici, în fața dumitale?

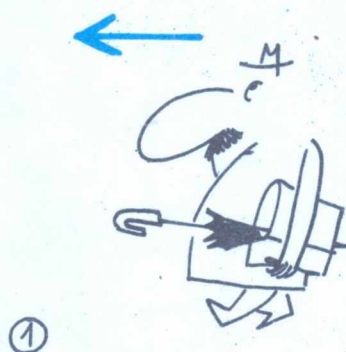
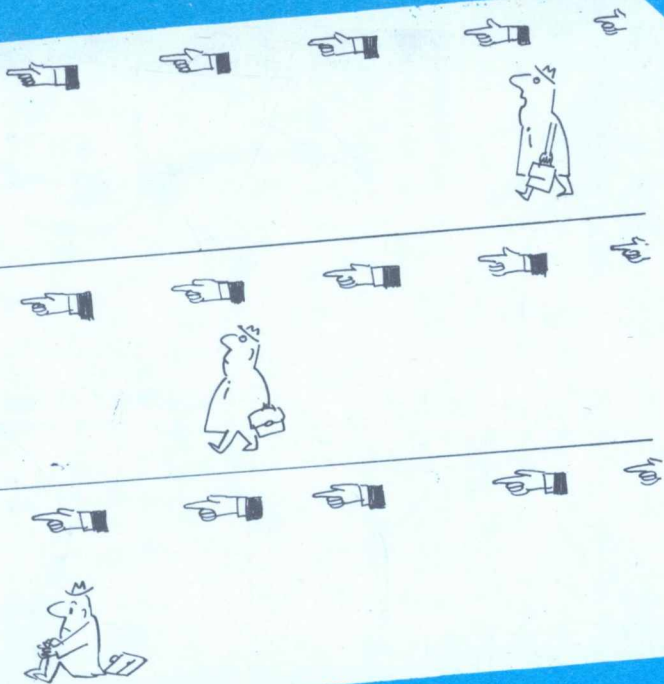
— Aa, da. Zicea că să nu te superi, dar el se dă jos din tren. A coborît la ultima stație, adineauri...

Iaca așa, Conan Doyle și Nicolae Velea ar putea să roșească de invidie. Dar călătorul din tren face proză fără să bage de seamă, monsieur Jourdain. Necunoscutul care povestea este, mi se pare, un scriitor care ignoră. Așa că semnez eu în locul său:

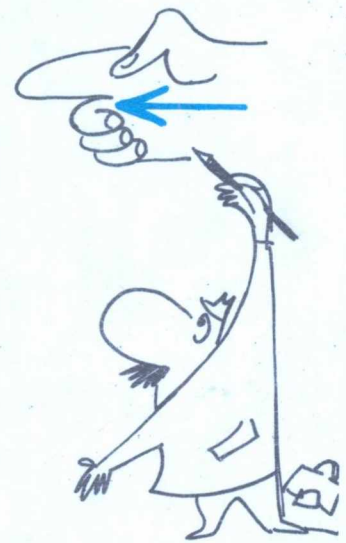
PETRU VINTILĂ

Din ciclul «POVEȘTEA VORBELI»

①

②

DIDACTICISM

PRECAUTUL

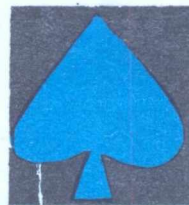

— ...Să fie o dovadă!...

NELL COBAR

CARTE POȘTALĂ

către tovarășul Prozic Armand, director adjunct la Uzina de alumina Oradea

Încă nu ne-am dezmeticit bine de pe urma prelungitelor petreceri ale revelionului și iată că unele vești despre dumneavoastră sosite la redacție, ne-au amețit din nou. Fiindcă ne mai aflăm totuși la început de an și vă urăm bucurie, fericire, îndeplinirea tuturor dorințelor, minus cel nelegal, pe care vi le-ați îndeplinit singur.

Dar să le înșirăm pe rând spre a face cunoștință cu ele și anul 1967.

Ne gândim, fiindcă afară e ger, viscol, mde... ianuarie, să încercăm a ne încălzi prin autosugestie, amintindu-ne despre frumoasele zile petrecute pe litoral, în sinul familiei, al microbuzului și al turismului «Warsza», aparținând întreprinderii.

semne că acceleratul Oradea-Constanța și mai cu seamă biletele de tren vă produc rău de mare. Răul de microbuz nu l-ați descoperit încă? L-am descoperit noi...

După 12 zile petrecute pe litoral vacanța a luat sfârșit și iată-ne înapoi acasă, bronzăți și plini de forțe proaspete. Ei, ce ne facem, tovarășe, cu aceste forțe noi? În ce direcție le dirijăm? Că doar n-o să stăm cu mâinile crucișate, cînd puterile ne dau ghes. Și le-ați canalizat, tovarășe adjut, în direcția ușii. Cum intra pe ușa biroului vreun subaltern, viijj! cu afară!... Din păcate nu cunoaștem numărul exact al celor pe care i-ați jît pînă în prezent.

Permiteți-ne să vă amintim și despre noroacele salariatei dumneavoa-

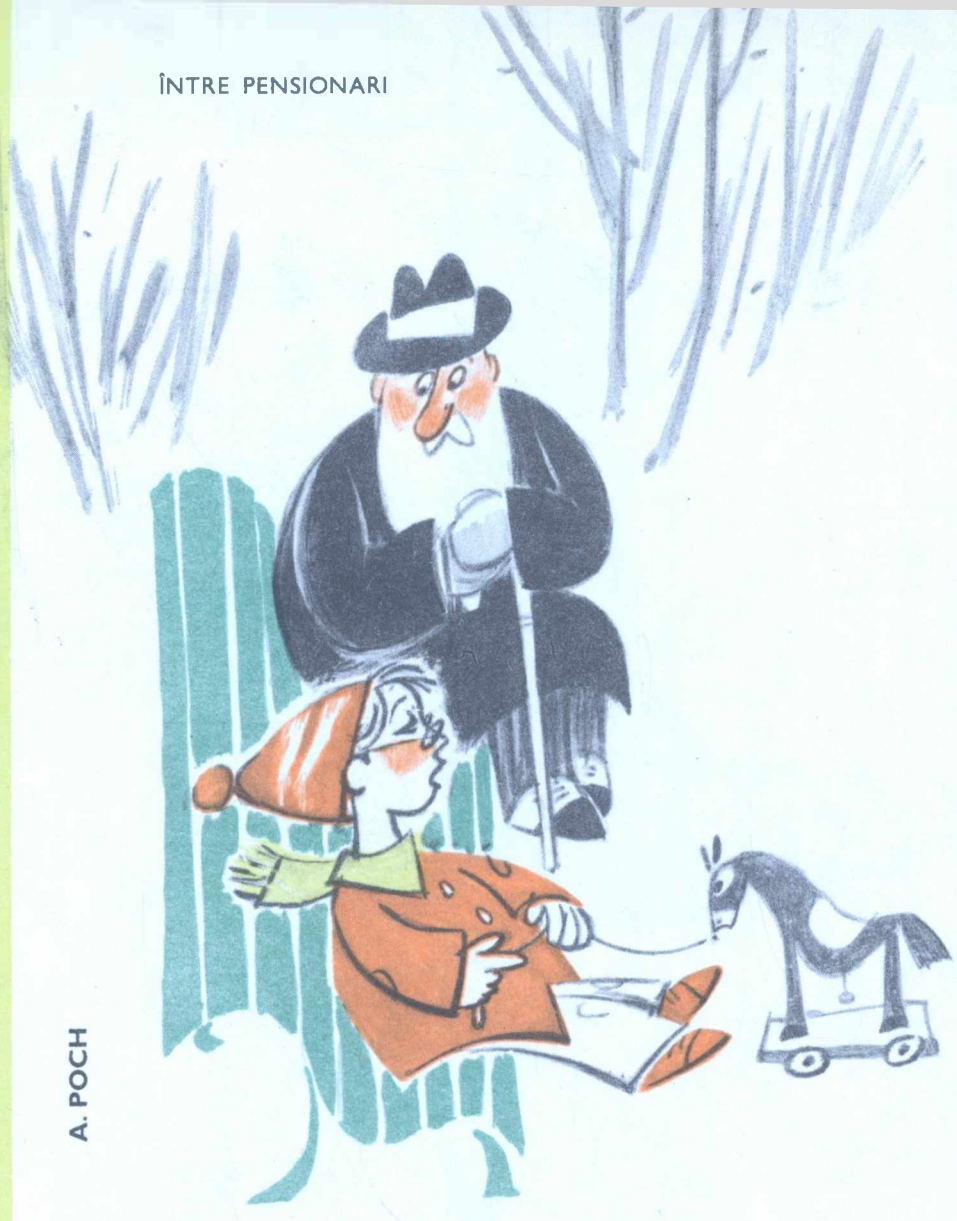
tră Balog Mariana, care în decurs de 20 de zile și-a susținut la București o serie de examene la Institut.

Vă felicităm și pe dumneavoastră pentru examenul pe care l-ați susținut cu acest prilej la materia: «Cum pleacă o salariată pentru examene la București, pe salariu, cazare și diurnă plătite de întreprindere». Vă rugăm să ne comunicați dacă restanțele și corigențele se bucură la dumneavoastră de același regim financiar întrucît posed un cumnat la Stîna de Vale, care în asemenea condiții ar accepta să se prezinte la examenul de muzică și canto, restant din 1936.

În încheiere, tovarășe Prozic, deoarece «Urzica» inițiază anul acesta un original sordaj, vă rugăm să ne comunicați următoarele date, într-o chestiune pe care și dumneavoastră, ca director adjunct, ar trebui s-o cunoașteți: 1) Cîte soții ale tovarășilor din conducerea uzinei dumneavoastră sînt angajate chiar în această uzină. 2) Cîte dintre stimetele doamne nu întirzie sau nu lipsesc integral de la serviciu. 3) Cîte soții nu sînt transportate acasă cu turismele uzinei și 4) Cînd le expiră contractele de muncă încheiate în asemenea condiții.

În așteptarea răspunsului dumneavoastră sau a altor foruri, Primiți vă rugăm omagiile noastre (căci turisme n-avem decît unul)

«URZICA»

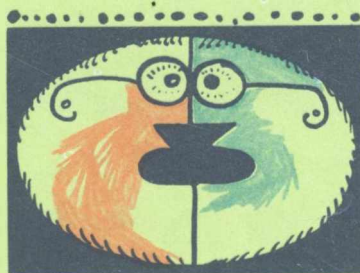

A. POCH

— Ce știi dumneata despre viață? Primești pensia în fiecare lună, ți-a și mărit-o. Întrebă-mă pe mine: de cinci luni nu mi-a trimis pensia... alimentară!

AL. CORNESCU

DIALOG

— Îmi plac oamenii cu o poziție clară, precisă. Ca, de pildă, cei pe care i-am surprins în următoarea convorbire:

- Ce zici de...?
- Chiar el?
- Închipuiește-ți...
- Nu m-aș fi așteptat...
- Nici eu.
- Așa dar...
- Într-adevăr...
- Eu totuși parcă prevăzusem ceva...
- Anume ce?
- Pe ici pe colo...
- S-ar putea să ai dreptate.
- Mai mult chiar...
- Și totuși nu-mi vine să cred!
- Ce mai e de crezut?
- Nimic și totul.
- E clar.
- Ba nu-i clar deloc.
- Ar putea fi mai clar.
- De ce tocmai el?
- Chiar așa...
- Că mai sînt și alții...

- Și încă mulți...
- Mulți și nu prea...
- Totuși...
- Cu toții nu se putea...
- De ce nu se putea?
- Că nu erau locuri.
- Ce-are a face?
- Are, că unde să-i bage?
- Nu-i nevoie de prea mult spațiu...
- Ba da.
- Cit?
- Cel puțin șase pe șase...
- Ca să intre toți?
- Nu, numai el.
- Așa de mult?
- La gradul lui...
- Dar ce a făcut?
- Ce să mai vorbim!
- Nu mai spune!
- Fiecare cu norocul lui.
- Ce noroc!...
- Ești împotriva?
- Cum o să fiu?
- De acord.
- Și-a meritat soarta.

- Cu virf și indesat...
- Așa e.
- În orice caz, eu am să-l vizitez.
- Nu-i riscant?
- Cred că nu.
- Ca să-i aduci ceva?
- Nu, doar să-i spun...
- Așa, de la obraz?
- Nu mă jenez...
- Ce?
- Că-l felicit.
- Crezi că merită?
- Cum să nu?
- Dar, de ce?
- Spuneai că știi...
- Foarte vag...
- Păi l-a numit director.
- Asa?!
- Închipuiește-ți!...
- Nu m-aș fi așteptat.
- Totuși...
- De fapt, aflasem ceva...
- Eu eram sigur demult...
- Așa dar...
- Într-adevăr.
- Mergem împreună...

SADI RUDEANU

NEDUMERIRI

Au apărut de curind versurile fecundului poet Z.M. care, în pofida faptului că au unele calități, păcătuiesc prin aceea că sînt... prea multe. Deși nu avem nimic personal cu apreciatul poet căruia nu-i contestăm talentul, trebuie să relevăm faptul că noua sa plachetă de versuri este cu mult sub nivelul celor pe care le-a dat pînă acum, deși nici acelea nu străluceau prin noutate și realizare artistică. Sîntem incințați că tovarășul critic A.R. așează această plachetă printre succesele poeziei din anul în curs, dar, din păcate, noi nu socotim articolele tovarășului A.R. printre succesele criticii noastre literare! În concluzie, revenind la poetul Z.M., deși, repetăm, nu-i subestimăm talentul de versificator, ne punem o întrebare pe care o socotim firească: de ce nu încearcă omul și în proză?

N. Papură
(Revista de literatură
«Rime» nr. 155)

CE TE BAGI?

E interesant cum se bagă unii unde nu le fierbe oala și intră hodoronc-tronc, ca nuca în perete, numai ca să se afle în vorbă. Mă refer la nota lui N. Papură apărută în «Rime» nr. 155, notă cu care spiritualul tovarăș Papură (nume predestinat) face o apreciere în legătură cu placheta mea. Domnia-sa susține că *versurile mele nu sînt bune*, aducînd ca suprem argument faptul că ele au fost apreciate de criticul A.R. pe care N. Papură nu-l ap...

— Aoleu, ce unghii
murdare ai!...

L e m i c ă

ciază... Îmi pare extrem de rău că am picat ca țap ispășitor în cearta dintre Papură și criticul A.R. și am impresia că dacă tovarășul A.R. mi-ar fi contestat talentul, tovarășul Papură mi-ar fi luat apărarea. În tot cazul consider nota lui Papură ca un fel de nod în... semnătură și așa fi de părere ca certurile personale să nu fie rezolvate la rubrica «Săgeți» sau în nici un caz pe spina unuia care nu s-a făcut vinovat decât cu o plachetă de versuri.

Poet Z.M. (Zamfir Meicu)
(Revista de artă «Alfabetul» nr. 201)

CE PĂZEȘTE?

Stimatul confrate N. Papură, «combate» în nr. 155 din «Rime» în legătură cu o plachetă de versuri a lui Zamfir Meicu pe care am lăudat-o. Nu știu care este ajutorul pe care îl primește poetul prin publicarea acelei note de prost gust; în tot cazul, N. Papură nu pierde prilejul să mai lanseze o obrăznicie la adresa mea, care am avut cuvinte bune pentru această plachetă. În ce mă privește, înțeleg amărăciunea lui N. Papură care și-a dovedit incompetența literară prin fiasco-ul în discuția despre «Teatru și proză» de acum trei ani, dar aceasta nu-l îndreptățește să procedeze cu to-roipănuș, când, deși neajutorat cum este, ar putea să ridice problemele într-un mod mai decent și neinsultător. Oare ce păzește redacția?

Critic A.R. (Alec Roibu)
(Revista «Critica» nr. 98)

UNDE NU-I CAP...

Să mori de ris! Surogatul de

poet Zamfir Meicu se supără în revista de artă «Alfabetul» pentru că subsemnatul N. Papură nu-i apreciază măiestria. Dar, din păcate, fiecare pasăre pe limba ei pierde, și așa se întâmplă și cu dumnealui care, în chiar nota semnată de inteligenta sa mină dreaptă (dacă n-o fi scriind cu altceva) recunoaște, negru pe alb, citez: ...«versurile mele nu sînt bune». Atunci, ce mai vrea?

În ce-l privește pe distinsul Alec Roibu care, după cum îl arată numele, s-ar părea că umblă pe patru picioare, cere ajutor pentru protejatul său cu pretenții de poet. Desigur, fiecare sîntem datori să ne ajutăm aproapele, dar în materie de poezie, dacă vrei să te ajuți cu fiecare notă apărută în ziare înseamnă că trebuie să încerci și în alte meserii.

În ce privește discuția în care mi-am dovedit «incompetența», să nu uita tovarășul Alec Roibu că nechezatul lui de acum trei ani a rămas de pomină și că subsemnatul am renunțat la o discuție în care trebuia să combat un imbecil.

În ce privește termenii insultători, sînt de acord că discuția trebuie dusă în spirit tovarășesc.

N. Papură
(Revista literară «Rime» nr. 157)

LA DRUMUL MARE

Distinsul N. Papură citează din nota mea în care, susține el, eu singur afirm că: «versurile mele nu sînt bune». Fraza mea completă arăta așa: «Dumnealui susține că versurile mele nu sînt bune»...

Dacă în fața unui asemenea procedeu nu se crapă pămîntul ca să-l înghită pe Papură, înseamnă că pămîntul e de fier. După sistemul Papură, aș putea cita din nota lui în legătură cu versurile mele, cuvintele: calități... talentul... succesele poeziei din anul în curs... strălucire... realizare artistică... de unde reiese că el îmi laudă placheta.

Las la aprecierea cititorilor această atitudine și la aprecierea tribunalului, sancțiunea (întrucît l-am dat în judecată).

Ar fi cazul, dat fiind faptul că ne aflăm între oameni de litere, să păstrăm o elementară decență. Dar această recomandare nu e valabilă pentru patrupezi.

poet Zamfir Meicu
(Revista de artă «Alfabetul» nr. 203)

ARGUMENT

Pentru că nu mi-au plăcut versurile lui, un poet m-a dat în judecată. Dacă ar prevedea Codul Penal la capitolul infracțiuni și punctul «versuri», presupusul poet ar lua două mii de ani. Eu am să mă apăr: o să-i citec versurile în instanță.

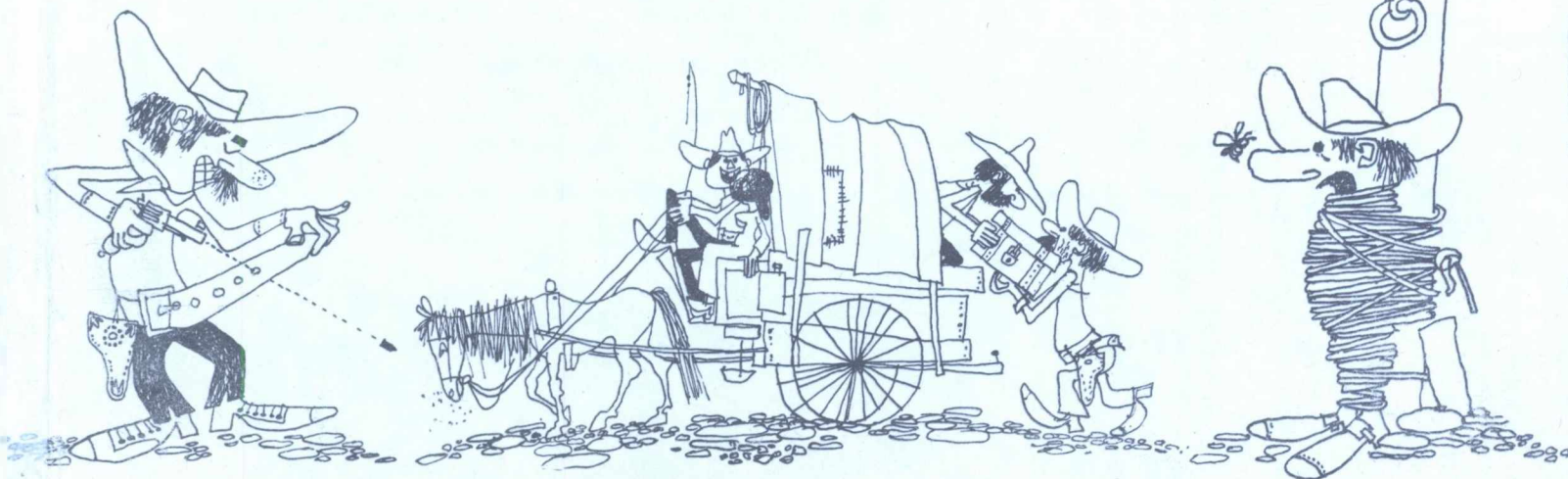
N. Papură
(Revista «Rime» nr. 159)

NOTĂ

Ieri la orele 20 revistele «Rime», «Alfabetul» și «Critica» au organizat o întâlnire între tovarășii: poet Z. Meicu, scriitor N. Papură și critic Alec Roibu. În continuare a urmat un film.

Nu se știe din ce motive, cititorii au fost prezenți numai la continuare.

„WESTERN“

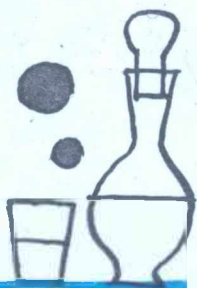

FĂRĂ CUVINTE

— lubito, cînd vom ajunge îți voi oferi o ladă plină cu bijuterii...

FĂRĂ CUVINTE

Desene de D. NEGREA

RUBRICA

5

MINUTE FILOZOFICO-SPORTIVE

Prelegerea 3

(DESPRE VOCABULARUL FOTBALISTIC)

Stimați tovarăși,
dacă, bunăoară și
propune cineva (să zicem — vreun pensionar
tipic
care-și moșăie entuziasmele în vreun balansoar,
sau chiar
vreun tânăr neconformist și vizionar
care-și consumă zilnic plictisul demiurgic la bar),
dacă vreunul dintr-aceștia și propune, temerar,
să inventeze, inspirat de fuică sau de țintar
vreun joc de inteligență similar,
va trebui, întâi, să-i alcătuiască un vocabular
special,
deosebit total
de cel al altor discipline.
Alcătuit bine,
vocabularul devine
un organism viu, autentic, promițător,
(ca un plop, un sturz sau un film tehnicolor
cum ar fi Cleopatra, Vikingii, Mongolii)
și durabil ca (pentru C.S.M.S.-Iași) Turmu-Golii.
Bineînțeles,
un asemenea vocabular «ales»
poate înlocui cu remarcabil succes
limbajul prăfuit, clasic, străbun
al anonimului cetățean comun.
Normal,
și disciplina numită Fotbal
beneficiază de un vocabular original,
cu noțiuni, deocamdată, încă nefolclorice,
dar cu care s-ar putea crea veritabile momente retorice
utilizându-le ca pe un alt Esperanto.
S-ar putea construi cu ele tratate de canto,
cosmogonii, opere dramatice,
teorii despre influența glandei hepatice
asupra zburătoarelor fără pene
sau asupra culturii presumeriene...
Vocabularul FOTBALISTIC e optimist, tonic,
și ușor memorizabil (fiind laconic)
deci mai răspîndit ca reumatismul cronic.
Secretarele directorilor, de pildă,
(cele eminescjan înregistrate sub «clorotică Clotildă»)
la cererile de audiență

răspund cu împerturhabilă consecvență,
potrivit celui mai FOTBALISTIC refren:
— E... PE TEREN! PE TEREN! PE TEREN!...
Chimiștii, șahiștii (și, adesea, blazații,
chiar căsătoriți) cer COMBINAȚII.
Cînd dumneaei de dumnealui nu-i pasă,
îi dăruiește la întîlnire o PLASĂ.
Iar dumnealui, cînd dumneaei e măritată, hait!
se trezește FLUIERAT în OFSAID.
În dinamică, stîrnind nori de fum și praf,
cite-un Fiat FAULTEAZĂ un stîlp de telegraf.
Ba pînă și vișeii bătuți de soartă
rămîn stupefiați la cite-o POARTĂ.
Potrivit celor mai minușioase statistici,
în toate activitățile găsim termeni FOTBALISTICI:
CENTRU și CAREU în geometrie,
LINII, la telefoane și în chiromancie,
TALPĂ, în ortopedie,
CĂLCÎI, prin Ahile, în mitologie,
LUMÎNARE, în căutări de ceară și călugărie,
PĂIANȚEN, în zoologie, țesătorie și bijuterie,
FOARFECĂ, în presă și frizerie,
CORNER (discret, pe o alee) metaforă în poezie.
Și să nu uităm, în psihologie,
un echivalent pentru «a te amări»:
— «DRIBLING-Popa... PASĂ-Ene... ȘUT-Pircălab... Aiii!)...
În dragoste, vocabularul FOTBALISTIC e la fel de uzitat:
deseori, cite unul dintre noi e FENTAT;
sau, cînd la timp nepotrivit, ciocăne-n ușă,
e pur și simplu scos PE TUȘĂ.
În fine, dramaturgia ne oferă
un cîmp de activitate prosperă.
Imaginați-vă: o lună străveche,
un parc, o bancă și-acolo o pereche.
TEREN propice, oferind optime condiții competiționale.
ADVERSARI: tineret, fără cunoștințe tehnico-tactice excepționale.
ARBITRU, SUPORTERI sau SPECTATORI — inexistenți.
Replica lapidară, cuprinzătoare, unică: — «HENT!»
Apoi PENALTI. Proteste. Palmă răsunătoare.
Urmarea în prelegerea viitoare.
P.S.
(Eventualelor bisuri fluierături, ripostă clară:
— BARĂ!)

— Și nu ieșiți în stradă! Am auzit că autovehiculele au cite un «ochi de pisică».

GH. HULUBEI

N. CLAUDIU

— Era un «principal», darling! Voia într-adevăr să vadă filmul!

STELIAN FILIP

VESNICA MEA

PERSPECTIVĂ

*În catastifal jerpelit și greu
Ce-i stă deschis sub nas, de dimineață,
Privește lung bătrînul dumnezeu
Prin ochelarii lui legați cu ață.*

*Prin slove-și trece deștiul noduros
Silabisind cu trudă cite-un nume...
De-a stînga-i stă un înger curios
Oprit din zbor, să vadă treaba cum e.*

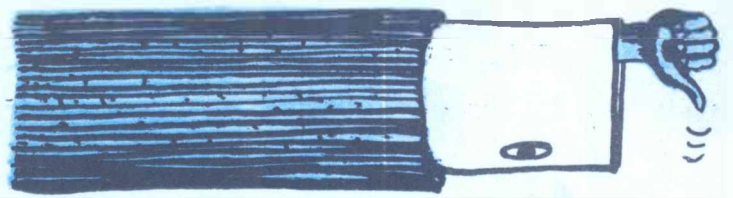
*S-a fost aflat în rai de-un fabulist
Cu două poante mai colțos ca alții
Și care (asta-i lucrul cel mai trist!)
Nu-i cuvios cu sfinții și ma'nalții.*

*Un îns ca ăsta — domnul te ferească! —
Se poate da la tine orișicînd,
De-aceea vrea bătrînul să-l găsească
În catalogul proștilor de rînd.*

*Și iată mina-i se oprește lent
La bietu-mi nume, scrijelind o cruce,
Să fie Sfîntul Petre vigilent
Cînd în cereasca schemă mă voi duce.*

N. TĂUTU

OAMENI ȘI ÎNTÎMPLĂRI

Al. Cazaban

Regretatul Al. Cazaban era autorul multor vorbe de duh, unele cunoscute de scriitori. Cu puțin înainte sfîrșitului său mi-a mărturisit că o să le scrie. Noi încercăm uneori să-l provocăm să ne povestească. Atunci începeam să-l îndemnăm:

— E adevărat, maestre, că o dată i-ați spus unui prieten care vi se plîngea că i-a murit soacra la Viena pe masa de operație: «Asta-i, domnule, Viena, tot Viena! De aceea am iubit-o întotdeauna!»

Maestrul Cazaban sărea ca ars:
— Asta nu-i a mea, e a lui Victor Eftimiu. Dar aș fi putut-o spune și eu căci nici eu n-am copii care să mă poată face socru!...

La citeva din răspunsurile sale am fost martor și am s'încerc să vi le povestesc. Maestrul venise cu arma de vînătoare la o casă de creație pentru citeva zile. Cînd l-am văzut cu arma l-am întrebat mirați:

— Păi, pe-aici nu-s iepuri, nici rațe, nici lupi...

— Dar critici, critici?

Cum intrarăm în salon întîlni pe o venerabilă doamnă care scria o carte despre soțul ei, scriitor decedat.

— Ce faci, doamnă, la creație?

— Ce să fac, Alecule, lucrez...

— A, da, croșetezi, croșetezi, bravo!

Apoi îmi spune în surdină:

— De aceea nu m-am căsătorit niciodată!

La «Capșa», la masa noastră, a

venit o dată omul de casă al unui influent personaj din lumea artelor și literaturii de dinainte de război. Maestrul se puse să-i critice stăpînul fără nici o rezervă cu toate semnele discrete pe care i le făceam, cu toată intenția mea de a schimba discuția. După plecarea tipului respingător, i-am spus cu muștrare în glas:

— Ce-ai făcut, maestre? Nu știi că este sluga celui criticat?

— Tocmai că știam. Dar n-ai văzut cît de supărat era?... Voiam să-i fac și lui o bucurie, să aibă ce povesti deseară, să-i mai crească acțiunile! Așa-s eu: milos...

Tot la «Capșa» întîlni într-o după-amiază pe un vechi prieten pe care nu-l mai văzuse de aproape treizeci de ani. După îmbrățișările de rigoare, maestrul îl chestionă:

— Ce face fiul, profesorul?

— A ieșit la pensie, Alecule, de doi ani!

— Ce vorbești? Asta-i o adevărată glorie în longevitate să-ți vezi copiii pensionari. Dar fata?

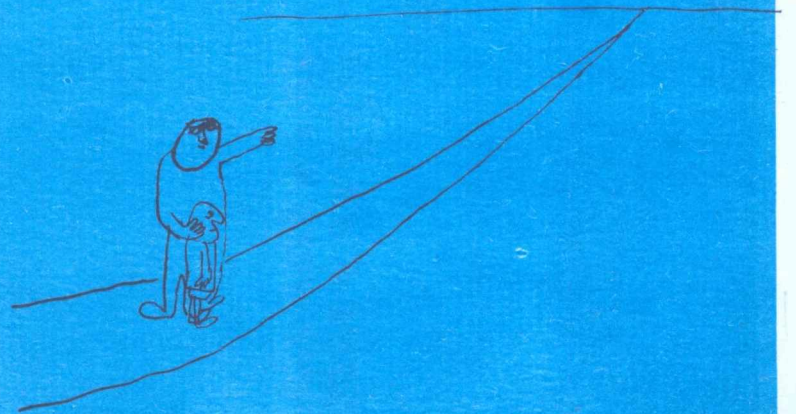
— Și-a însurat și băiatul cel mic... Acum două luni.

— Bravo, dragule. Dar soția Minodora ce-ți face?

Observînd mirarea de pe chipul prietenului, maestrul își aduse aminte că Minodora decedase de mai bine de un sfert de secol, așa că încercă să se corecteze:

— Tot moartă, dragule, tot moartă?!

IOSIF TEODORESCU

— Eu te-am dus pînă aici, acum poți să-ți alegi și singur drumul în viață!

Inspirație cerească

Se știa pînă acum că în Rhodesia regimul rasist al lui Ian Smith a fost instaurat grație susținătorilor rasiști ai lui Ian Smith. Se mai presupunea că primul ministru de la Salisbury se bucură numai de simpatia celor cărora li se pare firesc ca 220 000 de persoane să dispună de soarta a patru milioane de oameni, cu condiția ca primii să fie coloniști europeni și ceilalți exploatați africani. Domnea însă părerea că teza conform căreia este obligatoriu ca doi negri să fie exploatați pentru fiecare a noua parte dintr-un alb care o duce bine, e de esență umană și de locație terestră!

Eroare! O recentă festivitate, desfășurată în capitala Rhodesiei a scos la iveală că Smith și ai săi beneficiază de o protecție mult mai de sus, de un sprijin căpătat de la cel mai înalt nivel. Așa cum a dezvăluit reverendul sud-african Schuithoff în predica ținută cu prilejul unui te-dzum oficial, «actele guvernului sînt inspirate direct din cer».

Revelația este impresionantă, chiar dacă autorul ei n-a precizat pe care anume treaptă a suprapămîntesții ierarhii se află consilierul special al lui Smith. Bănuiam că nu poate fi vorba de un heruvim de rînd, care delectează ca solist la harfă pe preferiții cu înclinații melomane. Dar oricît de mărunț ar fi purtătorul de aureolă prosmithian, integritatea lui nu are cum să fie pusă la îndoială. E greu de crezut că cineva aflat într-un etern concediu celest ar putea profita în vreun fel de pe urma, de pildă, a tutunului rhodesian.

E limpede, așadar, că inspirația la care se referă reverendul este pură și dezinteresată. Ceea ce înseamnă implicit că, în ciuda aparențelor, nici actele guvernului Smith nu sînt impure și interesate deoarece ele nu reprezintă altceva decît traducerea în practică a unor sugestii angelice.

Pentru a stabili cu exactitate parametrii dezvăluirii lui Schuithoff sînt necesare două precizări. Mai întii, faptul că lumea a aflat de acest lucru prin intermediul unui reve-

ROLAND

G. COURTELINE (Franța)

Scena I-a

Scena unui teatru înainte de ridicarea cortinei. Se vede cușca suflleurului. Se aud cele trei lovituri de gong. Orchestra atacă o melodie adecvată, în timp ce actorul, costumat în războinic din Evul Mediu, apare în fața cortinei. Face un semn și orchestra tace.

ACTORUL: Doamnelor și domnilor, în timp ce scumpa noastră vedetă își face ultimele retușuri la machiaj pentru a interpreta în continuare rolul feminin din «Fiul lui Ganelon», vă rog să-mi acordați o clipă de atenție într-o scurtă chestiune personală. Pînă astăzi, jucam rolul mai modest al unui sol sarasin, care nu avea de făcut altceva decît să-l salute pe Carol cel Mare și să-i înmîneze o scrisoare, cu toate semnele de respect ce i se cuvin unui atît de mare personaj istoric. Mă descurcam destul de bine în acest rol, deși efectul pe care-l produceam era oarecum limitat. Or, titularul rolului lui Roland îmbolnăvindu-se, am profitat de situație și, după oarecare discuție cu regia de scenă am obținut să-l înlocuiesc. Voi debuta deci imediat în rolul lui Roland de Bretagne. Am de spus aproximativ douăzeci de rînduri de tipar, din care însă nu cunosc nici prima silabă. Nici o iotă, înțelegeți ce vă spun, nici o iotă! Dar nu este vina mea pentru că stau foarte prost cu memoria! Ce-i drept e destul de ciudat ca un actor să nu aibă memorie. După fraza «Iată și credincioasa mea oștire!» nu-mi mai aduc aminte nici un cuvînt. (consolator) În definitiv, n-am decît să mă bizui pe suflleur! (suflleurului) Auzi, prietene! Aoleu, nu-i în

cușcă! Ce mai suflleur! Cînd nu doarme, e la circumă. Vreau să vă rog, doamnelor și domnilor, să fiți indulgenți cu mine, în cazul cînd lipsa de memorie, agravată de emoția inerentă oricărui debut...

DIRECTORUL DE SCENĂ: (introducîndu-și capul printre cele două perdele ale cortinei) Ce faci aici? Te cauți de o oră prin tot teatrul și dumneata faci conversație cu spectatorii. O sută de franci amendă!

ACTORUL: O sută de franci? Sînt ruinat!
DIRECTORUL: În scenă! Treci în scenă!
ACTORUL: Poftim!... (ieșind) Mai am încă două sau trei minute! Să mă concentrez! Va să zică, intru în scenă și spun: «Iată și credincioasa mea oștire». Perfect, pe urmă însă nu mai știu nici un cuvînt. Nu-i nimic, suflleurul să trăiască! (iese)

Scena a II-a

Decorul reprezintă trecătoarea muntoasă de la Roncevaux.

OFİȚERII (intrînd): Glorie ilustrului Roland de Bretagne!

ACTORUL: Iată și credincioasa mea oștire. Hm... și credincioasa mea oștire (se îndreaptă spre cușca suflleurului) Alo, zi mai departe.

SUFLEURUL: Da. «Credincioasa mea oștire... credincioasa mea oștire... Aha, am găsit. (suflă) Salut pe bravii mei ostași.

ACTORUL: (jucînd) Salut pe bravii mei poștași.

SUFLEURUL: (rectificînd) Bravii mei ostași.

ACTORUL: (care n-a înțeles) Cum?
SUFLEURUL: Bravii mei ostași!

ACTORUL: Aha (jucînd) Salut pe gravii mei poștași. Hm, hm. (tușeste).

SUFLEURUL: (suflînd) Sînt faimosul paladin!

ACTORUL: (cu voce răsunătoare) Sînt faimosul Aladin!

MARI CARICATURIȘTI AI LUMII

ED. FISHER

SUFLEURUL: (corectînd) Faimosul paladin!

ACTORUL: Sînt frumosul palatin!
SUFLEURUL: (suflă) Bunicul meu ilustru...

ACTORUL: Bunicul meu cu lustru.
SUFLEURUL: (suflînd) Din care sînt mîndru că mă trag.

ACTORUL: De care sînt mîndru că mă trag.

SUFLEURUL: (suflînd) A luptat cu arabii pentru că faptele lor nemiloase...

ACTORUL: A luptat cu arabii pentru că laptele lor ne miroase... (aparte) Extraordinar! Nu-mi aduc aminte de nici o replică... Și mi se pare că publicul dă semne de nerăbdare. (cu voce tare) Hm, hm... (tumult în sală)

SUFLEURUL: Așadar, dragii mei ostași...

ACTORUL: Așadar, dragii mei poștași...
UN SPECTATOR: Destul! Afară! Să iasă afară!

SUFLEURUL: (suflînd) Așa precum mă numesc Roland...

ACTORUL: Așa precum mă numesc Laurent, vreau să spun Durand... nu nu, am greșit, așa precum mă numesc Morand...

SUFLEURUL: (suflînd) Însuși Carol cel Mare mi-a spus...

ACTORUL: (pierzîndu-și capul) Sînt însuși Carol cel Mare și-am spus...

SUFLEURUL: (suflînd) Să fii turbat în luptă ca vîjeia...

ACTORUL: Să fii curbat în luptă ca mișelia (tușind) Hm, hm... Sînt Morand, hm, hm, salut pe gravii mei poștași!...

(În sală tumult indescrisibil, huiduieli, fluierături ascuțite etc.)

ACTORUL: (indiferent către public) N-aveți decît să urlați cît poștiți, nu mă interesează. (jucînd mai departe) Vă spun că sînt Morand și totodată sînt și Laurent și însuși Carol cel Mare (către public) Să vă fie rușine, faceți parte dintr-o conspirație care urmărește să distrugă tinerile talente!

VOCI DIN PUBLIC: Să-și ceară scuze! Se insultă spectatorii!

SUFLEURUL: (suflînd în continuare) Moarte sarasinilor!

ACTORUL: (jucînd) Moarte asasinilor.
VOCI DIN PUBLIC: Ajunge, Ajunge! Afară!

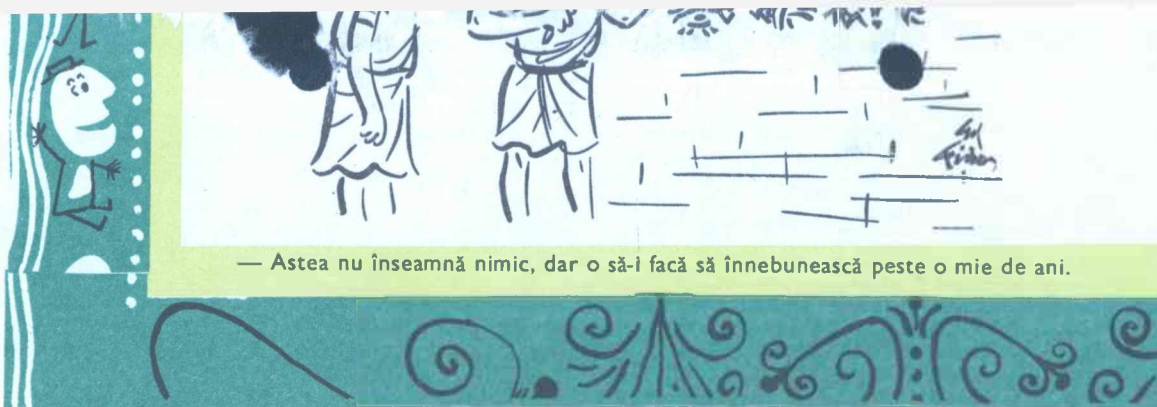
SUFLEURUL: (suflînd) Să simtă sabia marelui împărat.

ACTORUL: Să simtă scabia marelui împărat.

DIRECTORUL DE SCENĂ: Te rog pleacă din scenă.

renu venit special din R.S.A. se datorește (cert) refuzului opus de pastorul rhodesian Browning de a oficia slujba religioasă și (probabil) existenței unor relee sud-africane pe linia de telecomunicații Cer-Salisbury.

În al doilea rând, mobilizarea divinităților în slujba unor cauze lumești nu este o noutate și nu oferă garanția unui succes la fel de veșnic ca viața de apoi. După cel de al doilea război mondial, la Nürnberg au fost judecați conducătorii unui stat, din vina cărora Europa fusese cufundată în moarte, durere și ruină. Ei au fost spânzurați, deși pe centiroanele soldaților lor scria clar și categoric: «Gott mit uns».

— Astea nu înseamnă nimic, dar o să-i facă să înnebunească peste o mie de ani.

ACTORUL: Niciodată!
DIRECTORUL DE SCENĂ: Umflați-!!
(Intră doi mașiniști, niște pompieri care trag pe actor afară din scenă)
ACTORUL: *(deși tirit afară din scenă, totuși mai are timp să urle)* N-am terminat, n-am terminat! Este nemaipomenit. Vor să mă împiedice să joc! Salut pe poștașii mei, sint, hm, sint Carol cel Mare... *(dispare)*.

Traducere de MIRCEA PAVELESCU

LA OBIECTIV!

— Unde am ajuns, Bill,
 cu escaládarea?
 — La Hanoi...

N. AURELIU

AKU- AKU

De vină e cunoscutul explorator Tjor Heyerdahl. În cartea sa, consacrată Insulei Paștelui, el vorbește nu numai de statuile sale uriașe și de spiritul ei tutelar Aku-Aku, ci și de poziția sa geografică, în plin Ocean Pacific, la mii de mile distanță de coastele Americii de Sud.

Dacă n-ar fi întreprins cercetări pe acest petec izolat de pământ, Heyerdahl n-ar fi publicat nici lucrarea «Aku-Aku». Dacă n-ar fi apărut «Aku-Aku», amiralul american Howard Dodgson n-ar fi avut ce citi. Dacă Dodgson n-ar fi citit cartea, nu i-ar fi venit ideea lui genială. Dar exploratorul a făcut cercetările, cartea a apărut și amiralul a simțit fiorul inspirației.

Rezultatul acestui complex concurs de împrejurări este brusca modernizare a Insulei Paștelui. Și asta nu în sensul banal al cuvântului: n-au apărut nici case de cărămidă, nici fabrici, nici spitale, nici școli. În schimb, a început să se lucreze; cu cele mai recente procedee tehnice, la construirea unei baze navale. A cui? A Statelor Unite.

«Bine, vor spune cititorii lui Heyerdahl, dar micul ostrov e pose-

siune chiliană». Este, într-adevăr. Numai că diplomația americană a găsit mijloacele să-l obțină «cu chirie». În comunicatul oficial de la sfârșitul tratativelor se anunța că «măsura a fost întimpinată cu satisfacție, atât la Santiago de Chile, cât și la Washington». Despre satisfacția de pe Insula Paștelui, nu se pomenea în schimb nici un cuvânt.

Sarcina de a-și manifesta sentimentele și-au luat-o atunci băștinașii. A doua zi după debarcarea lor pe insulă, tehnicienii americani au constatat dispariția celei mai mari părți din utilajul adus de ei. L-au căutat în dreapta,

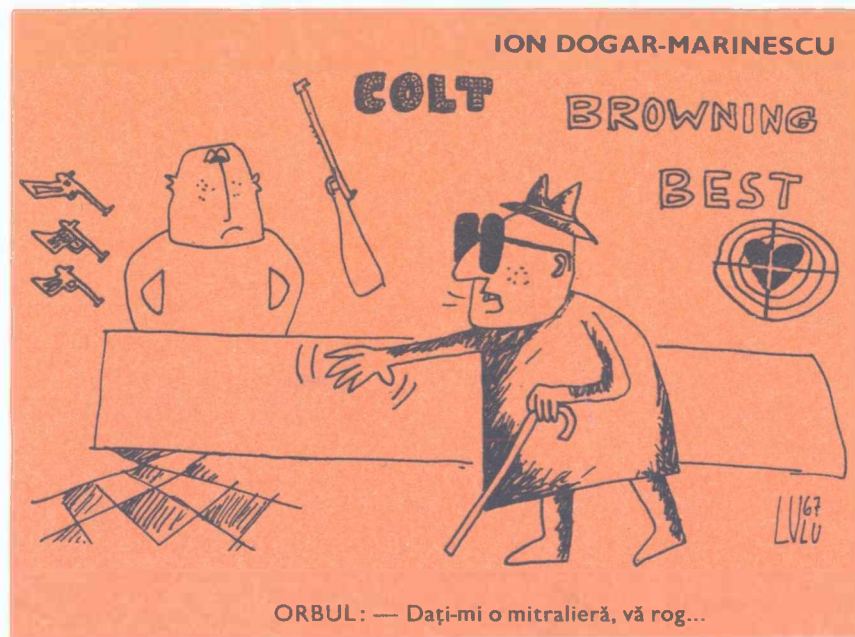
în stînga, în sus, în jos. Pînă la urmă, l-au găsit jos, chiar jos de tot: în fundul oceanului.

Trei săptămîni mai tîrziu, a apărut o nouă tranșă de material, de data asta păzit de 35 de jandarmi chileni. A doua zi materialul era la locul lui. A treia zi, la fel. A patra zi era în fundul oceanului.

Luată la întrebări, locuitorii au spus că făptașul este, probabil, Aku-Aku. Un spirit? Da, un spirit!

La ora actuală, ingeniosul amiral Dodgson întocmește un plan de campanie împotriva duhurilor care nu-s de acord cu bazele lui navale.

În unele state din S.U.A. armele de foc se vind în comerț, fără nici o restricție

ION DOGAR-MARINESCU

COLT
 BROWNING
 BEST

ORBUL: — Dați-mi o mitralieră, vă rog...

Părăsire de... domiciliu

MICRO - FOILETOANE RIMATE

de V.D. POPA

Merceologul cu calitatea de la depozitul ICRA din calea 13 Septembrie București a acceptat la recepție o mare cantitate de bomboane, aflată în cutii ruginite.

*Marfa controlînd-o prost,
Merceologul în persoană
Pentru furnizor a fost
Vorba ceea, o bomboană!*

Cu excepția orașului Cîmpulung, activitatea pugilistică este inexistentă în regiunea Argeș.

*Iată deci un paradox
Chiar și pentru filozofi:
Pe acolo azi vezi box
Doar ca piele de pantofi.*

Deși industria alimentară produce mari cantități de tobă, comerțul nu o prea solicită.

*Cantități mai mari n-aprobă
Pentru un motiv cu haz:
Ce le trebuie și tobă?
Ce, Alimentara-i jaz?*

Formațiile artistice de la Fabrica de Mobilă din Iași s-au destrămat din iulie anul trecut.

*Garnituri de calitate
Dinșii dau peste măsură.
Doar pe scenă, din păcate,
Nu scot nici o garnitură.*

Pălăriile produse de fabrica din Timișoara nu sînt destul de aspectuoase.

*Le întilnești în prăvălii
Și te cuprinde nostalgia
Că-n fața-acestor pălării
Nu poți să spui «Jos pălăria!»*

În trei trimestre din anul trecut Întreprinderea «Flamura Roșie» din Capitală a avut foarte multe cheltuieli neeconomicoase.

*Ca să vezi ce comedie!
Trei trimestre, zi de zi,
S-a făcut economie
Numai de economii!*

Fotbaliștii Aruncuteanu și Moga de la Minerul-Ghelar își pierd nopțile jucînd cărți.

*Știi de ce ei sînt porniri
Către pokeraș mereu?
Și la cărți sînt întîlniri,
Ba și cîte un careu.*

Unii șoferi care transportă piatră de la cariera Suseni la Fabrica Birsești-Tg. Jiu iau și călători contra diverse sume de bani.

*Cînd de la carieră pleacă
(Nu încapе îndoială)
Ei aplică o zicală
Și scot bani din piatră seacă.*

DANS, ANTREN ȘI VOIE BUNĂ

de AL. VIANU

Seară de dans. Reuniunea veselă a tineretului din Săcele. Casa de cultură îi primește pe tinerii localnici cu brațele deschise. Numai că brațele se deschid rar. Mai mult stau încrucișate. Ca și brațele directorii Varody Elvira...

Frumoasa casă de cultură din Săcele are o activitate prodigioasă. Dincolo de copertele registrelor, foi albe, în general. Există și programe artistice reușite. La pagina 40. Și conferințe interesante. La pagina 16. La o asemenea conferință au participat 60 de auditori. 54. în registru, șase în sală. Ce-are a face?... Noi facem o medie. Și dacă media e satisfăcătoare, înseamnă că directoarea activează intens.

La Săcele funcționează o însemnată uzină cu profil energetic, în care lucrează sumedenie de ingineri, bineînțeles energeticieni. Așa că la casa de cultură directoarea a programat, cum e și firesc, o conferință

despre energetică. Conferențiar... directoarea! Îi era teamă, pesemne, că inginerii nu vor vorbi destul de documentat.

Dar important este că în această seară se cîntă, se dansează. Mă rog, seară pentru tineri. Antren, bună dispoziție, glume. În toilul veseliei generale, pe scenă urcă o tinerică. Tinerii se opresc o clipă din dans, și o privesc amuzați. Pesemne o artistă amatoare care va interpreta o melodie de muzică ușoară sau un cuplet vesel pe măsura antrenului din sală. Tinerica ia trei înghițituri de apă și începe: «Conferință: cum să stingem un incendiu!»

Tinerii rămîn buimăciți... Și eu la fel! Și cînd te gîndești că tinerica nu era nici măcar soție de pompier.

Iertați-mă! Fierb! Nu pot scrie mai departe. Simt că și subsemnatul ia foc! Dar nu sînt îngrijorat. Am conferința la mine.

GH. CHIRIAC

ȘPERTARUL LA ORELIST

— Nu știu ce am: mișc din urechi!

NOUȚĂȚI REBUSISTE

Întorcându-mă acasă, am găsit lângă telefon un bilet: «Plecat urgent provincie interes serviciu. Lăsat noptieră bani cheltuieli».

Deși când scrie are un stil telegrafic imposibil, e totuși drăguț soțul ăsta al meu... După câteva clipe de înduioșare, deschid sertarul și iau banii. Am să-i cumpăr un pulover și niște cămăși. Merită. Mie îmi trebuie o jachetă, cizmulițe... Mi-ar trebui și un astrahan, dar chiar atât de drăguț nu e soțul ăsta al meu...

Sînt gata să plec. Dar stai! Să consult mai întii ziarele. Poate au apărut ceva noutăți. Citesc că s-au pus în vânzare pentru femei tricotate cu fire «lurex». Și altele, tip «jacard». Denumirile sînt interesante, dar tricotatele cum or fi? Subțiri? Groase? Elegante? Sport?... Mă decid pentru jacard. Poate o fi ceva asemănător cu jaguarul. Sau poate cu leopardul.

Tot pentru noi femeile scrie că s-au pus în vânzare ghete cu fețe «hunting» și cizmulițe din policlorură de vinil «expandată». Pronunț de mai multe ori: hunting... expandată... hunting... expandată... Gata. M-am hotărît. Iau cizmulițe cu fața expandată. Sună mult mai elegant decît hunting.

Dar iată și alte noutăți: tricouri «cașerate cu spume poliuretactice» și deus-pièce-uri din «moltopren». Alegerea devine din ce în ce mai grea. Pînă la urmă reușesc totuși să renunț la moltopren și să mă fixez la primul articol. Tricot cașerat cu spume! Și nu cu spume din alea obișnuite, ca spuma de mare, de exemplu. Spume poliuretactice. Sună formidabil. Numai să țin minte pînă la magazin.

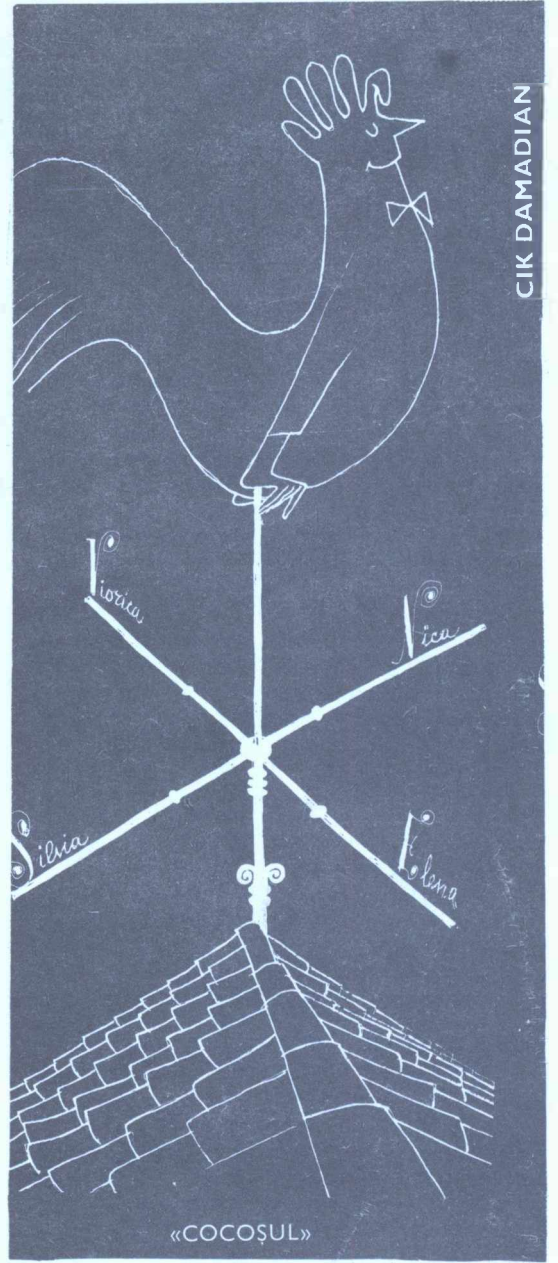
Ei, acum trebuie să aleg ceva și pentru soțul meu. Continui lectura: Pentru bărbați, cămăși cu fir «terital». Terital... terital... Unde am mai auzit eu cuvîntul ăsta? A, nu, era... «teritorial»... Fie ce-o fi, îi iau o cămașă din teri... teri... las' că pînă la magazin îmi amintesc și de partea a doua a cămășii.

Dacă reușesc să aleg și o jachetă bărbătească! Uite: jachete din p.n.a. Ei nu, că asta-i prea de tot!

Și așa plutesc în plin mister, mai îmi trebuiau și inițiale de dezlegat! Ce-o fi însemnînd jachete p.n.a.? Pene, înțeleg, dar «na»? Jachete purpurii cu nasturi albaștri? Oribil. Jachete de purtat numai acasă? N-am nevoie de așa ceva. Jachete pline de noduri artistice? Asta parcă ar fi ceva interesant.

Sînt obosită de parcă aș fi cărat toate jachetele p.n.a. din București. Am să fac miine cumpărăturile. Acum mă culc.

Adorm și visez că un tovarăș din comerț intră într-un restaurant și o întreabă pe chelneriță (chelnerița sînt eu) ce-i poate servi la masă. Eu îi răspund: «Avem anas platyrhyncha pe brassica oleracea și lepus europaeus cu boletus edulis». Înainte ca el să leșine, îi strig: «Stai! De fapt e vorba de rață pe varză și iepure cu ciuperci».

CIK DAMADIAN

POFTIȚI ÎN EXCURSIE

Un interesant punct turistic, unic în țară, (sperăm) îl constituie drumul forestier Sugatagul Mic—Huta din raionul Sighet, regiunea Maramureș.

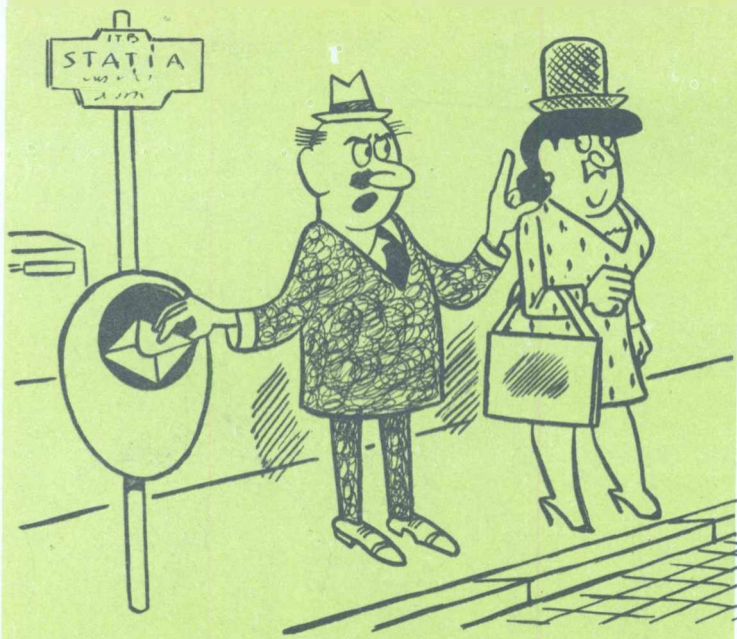
Pe acest splendid drum pe care se ajunge cu piciorul, cu o căruță sau cu un automobil, poate fi văzut un fenomen care nu-i al naturii, ci al Întreprinderii forestiere «Sighet», fenomen care datează din anul 1964. Astfel, pe o distanță de circa un kilometru și jumătate în șanțurile drumului respectiv pot fi văzuți bușteni de fag lungi de 6—8 metri și groși de 0,75—0,85 cm, bușteni care s-ar putea crede că zac acolo din epoca terțiară dacă n-am ști că sînt acolo din epoca neglijenței celor responsabili de la această întreprindere forestieră, creatorii unui punct turistic nedorit care, mai mult decît punct, e o pată neagră pe activitatea lor. Ținînd seama că e vorba de peste 120 metri cubi de lemn, care au intrat în putrefacție, credem că n-ar strica o excursie la fața locului, efectuată de cîțiva turiști din forurile de resort, care să vadă cu ochii lor apele, văile, piscurile și mai... ales prăpăștiile.

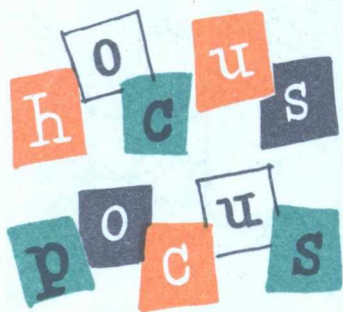
AL. CLENCIU

PREZENTATORUL: — Urmează «Pe umeri pletele-i curg rîu!»

— Ții minte, azi e joi! Să vedem cât o să facă scrisoarea asta...

de V. PIȚIGOI

Recunosc, la scamatorii sînt slab. Poate n-o să mă credeți, dar nici măcar panglici pe nas nu-s în stare să scot. Puteți să mă și bateți și, dacă-mi dați o pălărie goală, eu tot n-o să scot din ea iepurași sau porumbei. Ce mai tura-vura, dacă m-aș duce să mă angajez la circ, chiar a doua zi va da faliment și ar rămîne toată menajeria pe drumuri.

Cînd văd un scamator adevărat făcînd giumbușlucuri, rămin cu gura ca la dentist. O dată, cînd am văzut cum inghite unul țigări aprinse, am strigat:

— Bravo! Asta e cea mai tare scamatorie din lume!

Ca să-mi arate că nu-i cea mai tare, el a scos imediat din mîneacă patru ouă de găină. Nevastă-mea, cînd a văzut așa ceva, mi-a dat un ghionț și mi-a spus:

— Decît să te uiți ca blegul, mai bine învață și tu atîta lucru! (Și am înțeles-o: nevastă-mea e moartă după omletă).

Eu însă am început să aplaud și am strigat din nou:

— Ura! Asta e scamatoria cea mai tare!

La care scamatorul m-a salutat, scoțîndu-și pălăria, din care au țîșnit trei porumbei.

— La unii porumbei, la alții sticleți, a bombănit nevastă-mea cu subînțeles.

Eu însă am sărit pe scenă, i-am strîns mîna maestrului și i-am declărat că nu cred să existe în Europa

un scamator mai îndemînat și mai simpatic.

— Se vede că nu-l cunoști pe tov. Bereș Ioan — mi-a răspuns el.

— Nu-l cunosc. Lucrează aici, la circ?

— Nu Lucrează la Întreprinderea de aprovizionare nr. 11 Satu Mare.

— E scamator?

— Nu.

— Atunci?

— E director, tovarășe. Este directorul întreprinderii.

Din nou am rămas ca la dentist. Zic:

— Și face scamatorii?

— Face.

— Cu porumbei?

— Nu. Cu piese de schimb pentru S.M.T.-uri.

Am mulțumit pentru explicație și, de la circ am luat direct tramvaiul de Satu Mare. M-am dus la respectiva întreprindere nr. 11, l-am găsit pe respectivul director, l-am rugat să-și pună pălăria, să și-o scoată, iarăși să și-o pună, iarăși să și-o scoată și vă jur pe ce vreți că de sub pălărie n-a țîșnit nici o piesă de schimb. L-am rugat frumos:

— Arătați-mi și mie giumbușlucul.

— Care giumbușluc?

— Cu piesele de schimb pentru S.M.T. Nu le scoateți din pălărie?

— Nu, tovarășe, noi avem acte în regulă pentru toate piesele de schimb.

Am zis:

— Acte aveți. Dar piese aveți?

— Nu înțeleg!

— Ați emis facturi — zic — dar piesele nu le-ați livrat, pentru că facturile erau fictive. Așa e?

N-a răspuns nimic, pentru că așa era. Poate că dv. o să vă mirați și o să vă întrebați de unde am știut toate astea. Uitasem să vă spun că mi le-a spus scamatorul din București.

— Așa e — și-a adus aminte directorul — o mică scamatorie cu piese și facturi...

— Și cu parale — zic.

— Cum?

— Da. Cu 16 716 lei, care s-au plătit ca prime pentru piese care

FĂRĂ CUVINTE

nu s-au livrat, dar s-au facturat, ca să iasă primele...

Directorul mi-a aruncat o privire din care am înțeles că nu-i scamator versat: scamatorii scot lucruri din mîneacă, pe cînd directorul o cam băgase pe mîneacă.

Am început să aplaud. Pe urmă, l-am rugat:

— Unde sînt ceilalți?

— Care ceilalți?

— Contabilul-șef Sved Iosif, cu

Anițaș I., șeful aprovizionării și cu șeful depozitelor, Prună O. Știți, colaboratorii dv. la acest giumbuș-

luc (asta tot de la scamator o știam). Chemați-i aici.

— Pentru ce?

— Să le facem delegație. Plecăm cu toții la București.

— Unde?

— La circ, tovarășe. Vă duc să urmați un curs, la un scamator renumit. Vă învață să scoateți porumbei din pălării...

— Pentru ce să învățăm toate astea?

— Pentru că e mai cîstit să scoți porumbei din pălărie, decît facturi din... burtă!

SUI GENERIS!

Fabrica de încălțăminte «Progresul» din București a făcut, nu demult, un «gest», care a relevat faptul că «Progresul» face uneori casă bună cu regresul.

Numita fabrică livrase pieței o mare cantitate de pantofi pentru femei. Dar acești pantofi s-au prezentat necorespunzători; ce bărbat ar fi acela care i-ar cumpăra soției lui pantofi cu cuie în interior, cu fețe încrețite și zgîriate, cu cute în căptușeală, cusături asimetrice sau cu talpa și tocurile frezate alandala? Dacă-i aduci iubitei, de ziua ei, o pereche de pantofi cu asemenea numeroase calități, se cheamă că ești o cizmă în amor! Și, intrucît bărbații din sectorul comercial știu și ei aceste lucruri, au refuzat comanda.

Dar ce-i mai grav este faptul că în interiorul pantofilor respectivi era aplicată o stampilă cu litera «R». Știți ce înseamnă «R»? Credeți că înseamnă «reparații» sau «regretăm»? sau «răspundem» sau «roșim»? Nu! «R» înseamnă «Refuzat». De unde reiese că respectiva cantitate de pantofi mai fusese o dată refuzată, iar producătorul a încercat s-o strecoare din nou în circuitul comercial, cu toate defectiunile arătate.

Nu-i așa că este o metodă originală de a-ți remedia lipsurile?

Să ne fie iertat comentariul care poate vă pare prea sever, dar iată un caz în care ne pare rău că la o fabrică de încălțăminte se găsește (fîresc) foarte multă talpă, dar și destul... toval.

CINE DĂRÎMĂ CÎȘTIGĂ

Toți credeam pină acum că numai cine construiește cîștigă! Am fost niște copii nevinovați toată viața și, dacă nu veneau amicii noștri de mai jos să ne deschidă ochii, așa muream!

Amicii noștri lucrează la I.A.L. 1 Mai și se ocupă, printre altele, și cu demolările. Demolare se numește în termen popular dărîmare, dar demolare sună mai tehnic. Și totuși e o chestie de nuanță. De pildă, poți să spui despre un individ că e cam «dărîmat» dar nu merge să spui că e «demolat». După cum nu știm dacă nu vor fi cam «dărîmați» amicii noștri, pe care îi vom numi, citind cele de mai jos.

Să ne explicăm: din demolări provin și unele materiale care, ori sînt folosite la alte construcții, ori la renovări. Dacă sînt uzate rău, sînt predate la I.C.M.

Dar situația se prezintă altfel, atunci cînd materialele ce provin din demolări sînt utilizabile, iar cei care ar avea nevoie de ele provin din I.A.L.

Printre cei care s-au sacrificat achiziționînd, săracii, materiale provenite din dărîmări sînt șeful serviciului proiectări de la I.A.L. 1 Mai, Săndulescu Vasile, și Pelecudi Cristian, care suferă alături de I.A.L. 1 Mai, el fiind fratele șefului serviciului tehnic. Au cumpărat piese și materiale la preț de fier vechi și, în plus, pentru ca și pe astea să le plătească în minus, cei în drept de la I.A.L. le-au adăugat și un grad avansat de uzură.

Un boiler. Un boiler a cumpărat binevoitorul Pelecudi; un boiler, ca să se încălzească, tovarășii, că e iarnă și nu-l putem lăsa în frig pe fratele șefului serviciului tehnic! Și atunci, noi, comisia I.A.L. 1 Mai nu-i stabilim prețul boilerului ca obiect, ci ca tablă secționată! Și ce? Un boiler nu e tablă? Ce, e aur? Și dacă-i vorba pe așa, aplicăm acestei table fostă boiler și o uzură de 70%! Vorba ceea: «Frate, frate, dar boilerul pe gratis!»

Un cazan de încălzire centrală. Acesta este obiectul care a fost denumit în scripte o tinichea făcută ciur. Lei 459 a dat pe această tinichea fostul contabil șef al acestui I.A.L., tov. Alexe Nicolae. Care tinichea, odată ajunsă la domnia-sa acasă, a devenit cazan de calorifer. Și nu că merge. Dudue.

Iată deci, oameni buni, care-i diferența între cei de mai sus și meșterul Manole: în timp ce lui i se dărîma noaptea ce construia ziua, dumealor, ce se dărîma ziua, le intra în pungă noaptea!

Adică și ziua că... s-au încheiat și scripte legale!
Au oamenii... tehnică!

Unele teatre mențin afișul deși piesa nu se bucură de interesul spectatorilor

— Cum să n-am trac, maestre, inchipuie-ți: era totuși cineva în sală!

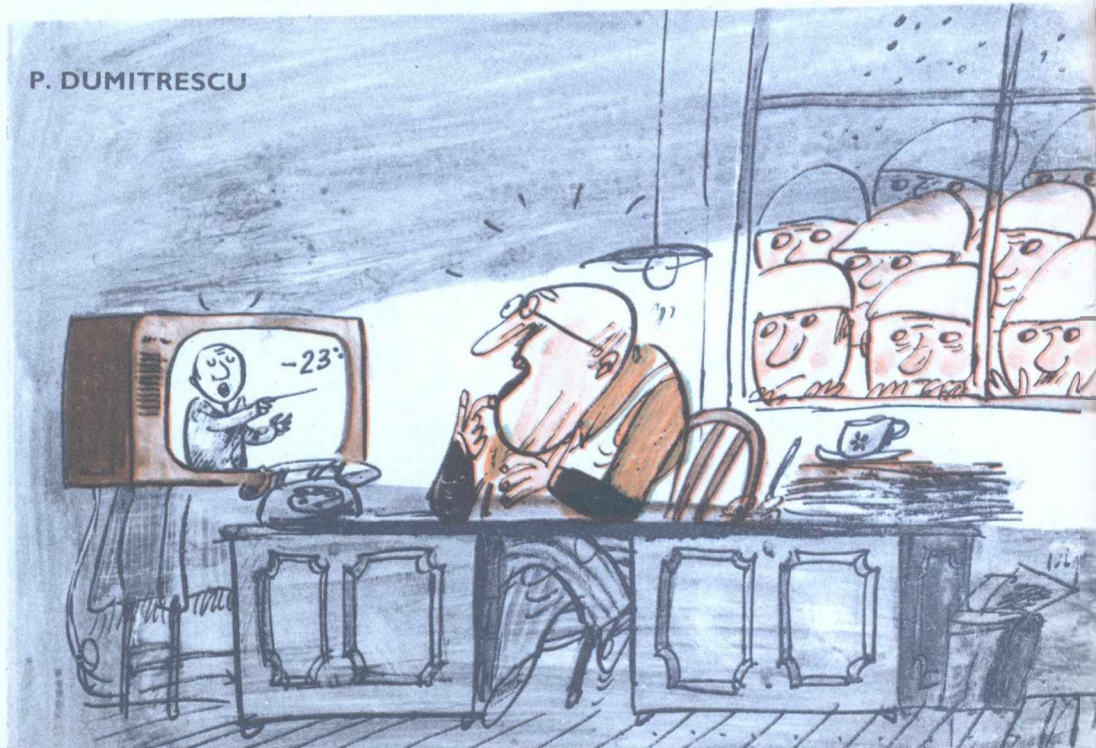
Televizorul procurat de C.A.P. Dăișoara, reg. Brașov, a fost instalat la fereastră în biroul contabilului-șef, iar sătenii vizionează programele din stradă.

ION DOGAR-MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

P. DUMITRESCU

METEOROLOGUL DE SERVICIU: — Temperatura în scădere... Ninsoare din abundență
CONTABILUL ȘEF: — Tiii... ce vreme, dom'le!! Niți un ciine să nu-l ții afară!!!

RODICA TOTT

POSTA

NEMIRA AL. — IAȘI

Poeziile sînt cam incilcite și destul de banale. Iată, de pildă, una dintre ele:

INDISCRETĂ

*Furișindu-se tiptil
Printr-un ochi de cer
Spre o bancă, ce mister?
Două miini strîngeau febril
Alte două miini.*

Cine se strecura tiptil? Și ce mare mister vedeți în faptul că două miini se strîng febril?

NADA ȘTEFAN — CÎMPIA TURZII

Ne rugați în scrisoare ca, în cazul în care titlurile nu sînt bune, să le schimbăm noi. De schimbare le schimbăm, că nu e greu. Dar ce facem cu schițele?

DRĂGAN EUGEN — LOCO

Finalul din poezia «Lasă fumatul» e... fumat.

GAVRILIU PETRU — LIPOVA, BANAT

Au sosit prea tîrziu. Mai trimiteți.

DELUREANU SANDU — CLUJ

La «Aproape fabulă» vă răspundem: Într-adevăr, aproape...

BÎLCU TEODOR — LOCO

Fabula «În curte» parcă e scrisă pentru copii. Poate n-ar strica să abordați acest gen.

DUMITRESCU GOGU — CRAIOVA

Gluma e de prost gust. M-ar bucura să nu vă aparțină.

IZDRAILĂ IOAN — ORĂȘTIE

V-a supărat răspunsul nostru dintr-un număr anterior în care vă invităm să citiți cit mai mult, și indignat de această «insultă» reproșați lipsa de competență a consultantului nostru literar care n-a înțeles «stilul popular» pe care l-ați întrebuițat în versuri. Ca să compensăm nedreptatea ce vi s-a făcut, ne cereți să publicăm poezia în întregime. Vă satisfacem dorința publicînd doar două strofe, edificatoare în ceea ce privește stilul de care vorbeați. Iată descrierea unei fete moderne:

*Urechile-i erau tînsă
De-o pereche de cercei
Iar buzele parcă unsă
Cu borcană de ardei.*

*Unghiile lungi cu oje
Pe față erau vopsite
Iar sub ele bag seamă
Erau bine gunoite.*

Vă înșelați. Nu acesta este graiul poporului nostru. Și nici gramatica. Citiți totuși, cit de mult. În ceea ce privește scrisul... Cum vă lasă inima.

PUBLITO POMPILIU — LOCO

În poezia «Să vezi tu» n-am văzut nimic deosebit. Să vedem ce mai urmează.

BERDAN GH. — GALAȚI, GHETAN POMPILIU — ȚIGLINA

Ideea cu berzele e... naivă. Desenul în schimb e bun. Reveniți cu altceva.

IORGU ENCIU — COMARNIC, PLO-IEȘTI

În privința modei exagerate a femeilor aveți dreptate, dar felul în care vă luați la

REDACTIEI

revedere de la ele, e cam trist.

*De-acum spunem frăție
La toate alivoară
Noi la bucătărie
Iar ele-n balansoar.*

Cu asemenea versuri, meritați să stați la bucătărie.

MICU NECULAI — IAȘI

În încheierea poeziei ne spuneți:

*Vă rog să fiu scuzat
de nu sînt inspirat
Și sămi spuneți drept
am sau nam talent
ca pe viitor
să stau binișor.*

Nu. Nu stați binișor. Stați foarte rău. E absolut necesar să citiți cit mai multă literatură și să studiați cit mai multă gramatică. Cel puțin în prezent...

MĂNTOIU EUGEN — SINAIA, PLO-IEȘTI

Versurile merg pe-o anecdotică minoră. Ne întrebați dacă mai puteți scrie... Așa, nu!

FOLTEANU NICOLAE — ARAD

Aveți o logică defectuoasă, un mod de exprimare, uneori, incorect. De pildă:

— Un om care exagerează, dînd mereu citate, se numește «citatomani» și nu «citatomolog» cum îl numiți dv.

— Epigrama adresată unui romantic nu are nici un fel de poantă, ca să nu mai vorbim de idee:

*Caută în altă zare
Un drum ne-nceput
Și lasă visul care
Simfonic s-a pierdut.*

Cum se poate pierde simfonic un vis, nu știm. Dar cum se poate pierde timpul, e clar.

SUDITU PAUL — LOCO, NEGHINIȚĂ NICOLAE — EFORIE-SUD, DÎRȚU GRIGORE — SF. GHEORGHE, BRAȘOV, GRĂDINARU VAL. — CRAIOVA

Ideile nu pot să meargă pentru că se împiedică de... desen.

A.B. CEDAR — LOCO

În fabula dv. spuneți că solista de muzică ușoară:

*Țipă ca o buhă, sbieră ca o iadă
Miorlăie cum face cînd o tragi de coadă
Pisica. Urlă ca și lupii cînd apar la stîină
Și latră cum latră ciinele la lună
Sfîrșind cu un răget înfiorător etc. etc...*

Și acest zgomot «înfiorător» îl face o... broscuță! Lăsați-o baltă...

MĂRCUȘ IOAN — LOCO

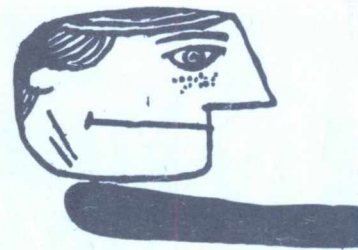
Catrenele din ciclul «Narațiuni pentru inteligențe fabuloase» sînt foarte slabe. Iată unul dintre ele:

*GHICI (CIUPERCĂ) CE-I?
Nu sînt lei, nici elefanți
Ci sînt doi vestiți savanți:
Fabulistul și măgarul
Întregesc dicționarul.*

N-am înțeles nimic. Probabil că n-am o «inteligență fabuloasă».

CIOBOTA ION — ORĂȘTIE, HUNEDOARA, GRIGORE C. — ROȘIORII DE VEDE, CIHODARU PETRUȘ — IAȘI, PETRESCU MIRCEA — ROMAN, GHERASIM ADY — IAȘI

Într-un cuvînt: nu!

URZICO,

Să vezi ce-am pățit: mă d într-o zi la magazinul Gostat d Piața 30 Decembrie ca să cump două păsări. Cele două orătă mi-au fost servite prompt de căt vinzătorul Dumitru Dumitru, ca tot prompt, în loc de 54 lei l valorau ambele galinacee, m-a i casat cu 20 lei mai mult.

Și cum probabil nu sînt eu sing rul păcălit de vinzătorul Dumitru îl povățuiesc pe această cale să n ia mecanic: cu alte cuvinte dă vinde păsări nu e obligat să facă găinării.

Toader M.,
str. Frigului 19, Bucure

URZICUȚO,

Avînd diverse treburi în comu Chișindia, raionul Gurahonț, aflat că secretarul sfatului popular Crișan Teodor — secondat de ag

Spre ce

Era, înainte de război, în fața noii clăd primăriei din Birlad o veche hardughie. casa statului, dărăpănată rău, dar asigu împotriva incendiilor.

— Mă Maceanca, hai să-i dăm foc, a într-o zi primarul, către electricianul pri riei. Luăm bani buni pe ea.

— Îi dăm, dom'le primar...

— Deseară?

— Deseară, dacă ziceți dumneavoaști

— Buun! Eu anunț Societatea de asigu de la Iași să trimită un agent să constate guba... Vorbesc și cu pompierii să întirzi tulumbele lor... a mai zis primarul și a ră lucru hotărît: la noapte — arde.

Venită seara, electricianul a turnat gaz pe lingă pereții hardughiei și a pus Apoi a anunțat pompierii. Gazul a ars, hardughia, umedă de jos și pină sus, nu aprins. Pompierii au întirziat pină c miezul nopții, dar cînd au venit, focu stînsese singur, demult. Au plecat înapo sacalele pline.

A doua zi dimineața s-a prezentat la pr rie agentul societății de asigurări, să con pagubele și să întocmească formele pe despăgubiri.

— Domnule, la noapte arde sigur! Îngă pină miine... l-a rugat primarul. Mă timp Arde ori nu arde!? s-a întors el apoi electrician.

— Arde, fir-ar a dracului!...